

فتاوى علماء الإسلام

و مؤسسات المسلمين

عن الإرهاب

**STANOVISKA UČENCŮ
ISLÁMU
A INSTITUCÍ MUSLIMŮ
O TERORIZMU**

SESTAVIL: ALÍ VĚTROVEC

ÚVOD

Již jsme se pokoušeli o uchopení problému násilných útoků a terorizmu páchaného muslimy a zaštiťovaného islámskými argumenty. Stopovali jsme jeho ideologii a vysledovali v ní četné návaznosti na destruktivní ideje dávného odštěpeneckého proudu zvaného *cháridža*.¹

Také jsme se dotkli faktu, že šaríatská ustanovení válečného zákona a etiky dokládána imámy všech dob jasně vymezují hranice bitevního pole a specifikují ty, kteří mají být terčem případného ozbrojeného úderu. Již imám al-Awzá'í z 2. generace po Prorokovi صلى الله عليه وسلم se jasně odvolával na obecný princip absolutního zákazu zabíjet civilní obyvatelstvo nepřítele potud, pokud samo toto obyvatelstvo nezahájí agresi proti muslimům.² Uzavřeli jsme, že právě cháridžovci a jejich moderní obdoby se dopouštějí selhání a extremismu právě v tomto ohledu – zabíjejí ty, které šarí'a zabíjet zapovídá.

Tato odsuzující stanoviska neunikla pozornosti západních autorů, jejich přehled uvádí např. Charles Kurzman³ a podrobněji o nich referovala i Sheila Mousaji na TheAmericanMuslim.org. V mainstreamových médiích se objevila také řada těchto prohlášení, byť sporadicky a bez náležitého pokrytí.

Jádrem této publikace je mimo všeobecný úvod k uchopení problémů terorizmu v islámsko-právním myšlení hlavně ucelený přehled stanovisek předních institucí a nejvýznamnějších učenců ohledně problematiky terorizmu, islámem zaštiťovaného násilí, tekfíru a neocháridžovců. Prohlášení tohoto druhu existuje nepřeborné množství, my jsme vybírali podle dvou hlavních kritérií – (1) podle relevantnosti daného učence a odpovědi, nakolik je v souladu s principy Koránu, Sunny a pochopení zbožných předků a (2) jak dalece se takovému prohlášení podařilo získat odezvu. Přehled uvádí také stanoviska muslimských politických institucí a vyjádření vůdců a představitelů muslimských politických stran, hnutí a organizací, které se ve své politické činnosti přímo odvolávají na ideje islámu.

Naší snahou bylo zaplnit chybějící prostor v českém diskursu o vztahu islámu a terorizmu a také ukázat, že podobné zločiny se mezi muslimy celého světa setkaly s jednoznačným odsudkem napříč názorovým spektrem v rámci celé ummy.

V Mikulově, dne 10. zu l-ki'da 1435 hidžry

Alí Větrovec

---

1 Více viz článek *Kdo vraždí ve jménu islámu* <<http://www.e-islam.cz/content/kdo-vra%C5%BEd%C3%AD-ve-jm%C3%A9nu-isl%C3%A1mu>> [citováno 18.10.2013].

2 Viz *Hašijjetu 'alá l-Mughní*, 1/489.

3 KURZMANN, Charles. *Islamic statements against terrorism*. <<http://kurzman.unc.edu/islamic-statements-against-terrorism/>> [citováno 3.10.2014].

VYMEZENÍ POJMU TERORIZMUS

Slovo *terorismus* vychází z latinského slovesa *terrere* s významem děsit, zstrašovat, nahánět hrůzu. Arabský výraz إرهاب *irháb* de facto přesným překladem, či analogií slova terorismus je odvozen od základu رهب *r-h-b*, znamenajícího přibližně totéž, co latinské *terrere*.

Poprvé bylo užito již v roce 1528 v Británii v souvislosti s politikou strachu prosazovanou absolutistickými monarchy. Jasného politického významu toto slovo nabylo v průběhu francouzské revoluce, kdy bylo období chaosu a následné vlády Robespierovy diktatury, vyznačující se množstvím poprav na gilotině, označováno za vládu teroru. Po napoleonských válkách se termín šířil do celého světa, do Ruska, do Indie a do arabských zemí. V průběhu 19. století došlo k zásadnímu významovému posunu koncepce terorismu. Užití tohoto výrazu k označení státního teroru a státem organizovaných masových poprav postupně ustoupilo a teroristy se primárně stali jedinci vyvíjející násilnou činnost protistátní. Teroristou tak byl v roce 1914 označen například Gavriilo Princip, strůjce atentátu na habsburského následníka trůnu. Za teroristy byli pravidelně označováni organizátoři násilných vzpur proti carovi v Rusku, ale carské oficíry, kteří tato povstání ještě daleko krvavěji potlačovali, již za teroristy nikdo nepovažoval.

Dnešní bezpečnostní experti rozlišují vnitřní terorismus, probíhající v rámci jednoho státu, může jím být státní teror i protistátní činnost násilnických a extremistických hnutí. Opakem je vnější terorismus, přicházející od států nebo hnutí zahraničních. Specifickou kapitolou se počínaje 11. zářím 2001 stal terorismus globální. Z hlediska počtu pachatelů lze rozlišit individuální terorismus nebo naopak organizovaný, kdy je pachatelem řízená a strukturovaná skupina. Podle motivace lze vysledovat terorismus nacionalistický (například separatistický), levicový revoluční, motivovaný politickým extremismem, či fanatizmem náboženským. Speciální kategorií jsou jednoúčelové teroristické útoky, snažící se násilím vynutit, aby veřejnost zaujala jedno konkrétní stanovisko v jedné určité věci.

TERORIZMUS V ISLÁMSKO-PRÁVNÍM MYŠLENÍ

Otázka terorizmu, potažmo násilí jako prostředku k prosazování politických a náboženských cílů se před islámskými učenici a institucemi iftá' (arab. إفتاء, tj. instituce pověřené vydáváním islámsko-právních výnosů) objevila v celé své složitosti a děsivosti až ve 20. století, v souvislosti s rozšířením teroristických metod, jako jsou únosy, atentáty, pumové útoky apod.

V době těsně předcházející té moderní byly muslimské národy subjektem koloniální expanze cizích mocností a odboj proti nim byl schvalován jako džihád na cestě Boží. Do 70. let 20. století postupně přímá koloniální expanze ustala, národy byly osvobozeny a vedeny hnutími převážně sekulárního (pravicově nacionalistického, nebo levicově marxistického) charakteru. Podobného ideového základu byla i významnější násilná uskupení té doby, např. ultralevicové palestinské hnutí *Černé září* nebo levicovo-nacionalistická *Kurdská strana pracujících* (PKK).

Náboženský zápal a motivace se v činech politického násilí objevuje jako zásadní až po několika klíčových incidentech, jako teror sekulárně-nacionalistického diktátora Gamála 'Abdunnásira proti opozičním proislámským politickým silám v Egyptě v 50. a 60. letech, válečná porážka muslimů v Palestině, následné zabrání mešity al-Aksá, třetího nejposvátnějšího místa islámu a devastace jejího okolí roku 1967 (trvá dodnes), její podpálení křesťanským extremistou Denisem M. Rohanem dva roky poté, dále Chomejního revoluce v Íránu v roce 1979 a sovětská invaze do Afghánistánu započatá téhož roku.

Následkem těchto změn se objevují militantní skupiny, prohlašující vlády muslimského světa a jejich skutečné i domělé pomahače za nevěřící (a posléze prohlašující za nevěřící i všechny muslimy, kteří tyto vlády za nevěřící nepovažují).

Souběžně s tímto procesem postupně docházelo i k islamizaci dříve spíše sekulárních národně osvobozeneckých bojů v muslimském světě. Došlo k sérii atentátů a bombových útoků na vládní činitele, politiky a nemuslimy ať už turisty, nebo domácí obyvatele. Po roce 1990 nabírají tyto jevy stále globálnější charakter, vrcholící nakonec 11. zářím 2001 a dalšími mediálně atraktivními událostmi, které následovaly poté.

Islámští učenici na toto reagovali vydáváním výnosů, publikací a pořádáním přednášek s cílem vyvrátit argumenty těchto hnutí, odvolávajících se na svéráznou a v historii islámsko-právního myšlení velmi ojedinělou interpretaci džihádu. Dokazovali, že tito jedinci nejsou oprávněni ozbrojený džihád vyhlášovat a vést, že se tedy nejedná o mudžáhidy, ale o vzbouřence (arab. بَغَاةٌ *bughát*) a ozbrojené výtržníky (arab. مُحَارِبُونَ *muháribún*).

Někteří učenici přímo poukázali na zarážející podobnost mezi touto novou ideologií a starodávnou ideologií cháridžovců. Mnoho učenců také rozpracovalo rozdíly mezi činy těchto jedinců a opravdovým džihádem. Toto bylo zapotřebí

z toho důvodu, aby teroristé nebyli vnímáni jako mudžáhidé a mudžáhidé jako teroristé.

Po útocích na WTC přibyl motiv podtrhnutí neexistence přímé vazby mezi islámem a terorizmem, neboť mnohé vlády a instituce, již dříve známé svým útlakem muslimů, jej v této době pod pláštěm boje proti terorizmu ještě zintenzivnili.

RELEVANTNÍ FETWY ISLÁMSKÝCH UČENCŮ CELÉHO SVĚTA O TERORIZMU

(1)

Akademie pro islámský výzkum při Univerzitě al-Azhar⁴, nejvyšší islámská vzdělávací instituci v Egyptě, uznávaná po celém sunnitském světě, bezprostředně po útocích na WTC reagovala *Deklarací o islámském stanovisku vůči fenoménu terorizmu*.⁵ V ní se mimo jiné uvádí:

„[Akademie] sledovala zintenzivnění mediální kampaně s cílem spojit to, co se nazývá „terorismus“ s islámem a muslimy, která v projevech lídrů některých západních zemí dosáhla stupně, že se islám nyní bere jako nepřítel, jenž zaujal místo někdejšího zlého komunistického impéria, takže někteří po krvavých a tragických událostech v USA 11. 9. 2001 opět hovořili o křížáckých výpravách, válce civilizace proti barbarství a nutném triumfu Západu nad islámem. (...) [Akademie] ukazuje všem rozumným lidem bez rozdílu jejich náboženství, civilizace, nebo myšlenkového směru několik základních principů (...)“

Mezi těmito principy bylo uznání mnohosti náboženských vyznání, společností, národů, kultur a civilizací jakožto Božího zákona, argumentující koránským veršem:

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً ۗ وَلَا يَرَالُونَ مُخْتَلِفِينَ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ ۗ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ ۗ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

Kdyby Pán tvůj chtěl, byl by věru učinil lidstvo národem jediným, avšak oni stále jsou ve sporech kromě těch, nad nimiž se Pán tvůj slitoval; a kvůli tomu je stvořil. Nechtě tedy splní se slovo Pána tvého: „Já věru peklo džiny i lidmi společně naplním!“ (Húd: 118-119)

Cestou zachování tohoto pluralizmu je vzájemné soužití, dialog a porozumění mezi nimi:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا ۗ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali. Avšak nejvznešenější z vás před Bohem je ten, kdo je nejbohabojnější - a Bůh je vševědoucí a dobře zpravený. (Hudžurát:13)

4 Zformovaná r. 1961 jako nástupnická organizace Rady starších učenců Egypta, má 50 členů, z nichž 20 mohou být cizinci, studovaní na al-Azharu. Zahrnuje zástupce všech právních škol islámu.

5 Vydáno v Káhiře 15. Ša'bánu 1422 h./ 1. 11. 2001 kř. éry. Text Deklarace viz KARČIĆ, Fikret. 2002. *Značenje terorizma – odgovori muslimskih ustanova*, in ALIBAŠIĆ, Ahmet. 2009. *Savremene muslimanske dileme*. Sarajevo:CNS, str. 257-261.

Toto vzájemné soužití a pokrok lidstva staví podle Akademie na hodnotovém systému a morálce založené na náboženství, uznávající hodnoty pravdy a spravedlnosti, ctění mezinárodního práva a autority mezinárodních institucí a nikoli práva silnějšího, jak vidno na mezinárodní půdě dnes. Nezbytná je i definice užívaných termínů, chránící před jejich zneužíváním.

Akademie stanovuje, že mírové a válečné vztahy mezi muslimy a nemuslimy jsou jasně dány koránskými verši, jako:

لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُواكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَوَلَّوهُمْ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

Bůh vám přece nezakazuje, abyste byli dobří a spravedliví vůči těm, kdož nebojovali proti vám kvůli náboženství a nevyhnali vás z příbytků vašich, neboť Bůh věru miluje poctivé. Avšak Bůh vám zakazuje spolčovat se s těmi, kteří proti vám bojovali kvůli náboženství, a ty, kteří vás vyhnali z příbytků vašich, a ty, kteří pomáhali při vašem vyhánění. A ti, kdož se s nimi budou spolčovat, jsou nespravedliví! (Mumtehina:8-9)

Válčit dle Akademie možno jen na obranu sebe sama, své země a svého přesvědčení. Při tomto boji podle Akademie nesmí být prolita krev civilistů.

Rozumní lidé všech vyznání a civilizačních prostředí se shodují na tom, že léčit příčiny choroby je důležitější, než léčit jen symptomy. Proto je největším násilím obsazovat cizí země, pošlapávat důstojnost jejich obyvatelstva, hanobit svatyně a plundrovat nerostné bohatství.

Akademie také odlišila legitimní *دَجَاهِدُ* *džihád* od terorizmu (arab. *إِرْهَابُ* *irháb*) na základě: (a.) situace, kdy ozbrojený boj probíhá: pak *džihád* je vždy buď (1.) obranou sebe a vlasti, nebo (2.) odstranění donucování ve víře, tj. překážky proti jejímu volnému praktikování a zároveň (b.) *džihád* vždy respektuje pravidla neútočení na civilisty. Terorizmus je poté násilné zastrašování každého jedince, který má podle *šarí'y* právo na ochranu a bezpečí (arab. *حَقُّ الْأَمْنِ* *hakku l-amni*) díky víře, kterou vyznává (je-li muslimem), nebo díky území, na kterém se nachází (není-li muslimem). Terorizmus napadá základní nezbytné hodnoty chráněné *šarí'ou*, jako život, majetek atd. a ve své podstatě je činem vzpurnosti (arab. *بَغْيٌ* *baghj*) a šíření zkaženosti (arab. *فَسَادٌ* *fesád*).

(2)

Tehdejší hlavní imám islámské univerzity al-Azhar v Káhiře, šejch Muhammed Sejjid at-Tantáwí, prohlásil:

„Napadat nevinné lidi není odvahou. Je to hloupost a bude to potrestáno v Den Soudný. Není odvahou napadat nevinné děti, ženy a civilisty. Odvahou je naopak chránit svobodu, odvahou je bránit sebe a neútočit na ostatní.“⁶

(3)

Šejch 'Abdulmu'tí al-Bejjúmí, člen islámské výzkumné akademie při al-Azharu, prohlásil:

„V džihádu není místo pro terorismus a zastrašování civilistů.“⁷

(4)

Rada pro islámský fikh při Světové islámské lize⁸ formulovala své stanovisko na konferenci ve dnech 5. - 9. 1. 2002. Ve svém závěrečném prohlášení⁹ Rada stanovuje:

„...terorismus, extremismus a násilí nemá žádnou spojitost s islámem. (...) Jedná se o agresi a křivdu proti člověku, odmítanou Koránem i Sunnou. (...) Ani v Koránu, ani v Sunně nenalezneme nic, co by je podporovalo.“

Rada definuje terorismus jako jakýkoli nespravedlivý útok ze strany jedince, skupiny nebo vlády vůči lidské bytosti, jedno jestli ve věcech víry, života, rozumu, majetku, nebo cti. To zahrnuje veškeré zastrašování, poškozování, hrozby, nezákonné zabíjení, ozbrojené vzpoury, přepadávání cestujících, jakýkoli násilný čin, nebo hrozba jakýmkoli násilným činem páchaným jednotlivě, nebo kolektivně s cílem zastrašování, nebo donucování obyvatelstva k něčemu, či ohrožování života, svobody a bezpečí lidí. Terorismus také zahrnuje poškozování přírody a přírodních zdrojů, případně objektů v soukromém, či veřejném vlastnictví. Vše toto spadá do kategorie šíření zkázy na zemi, což Alláh muslimům zakázal:

وَلَا تَتَّبِعِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ

A neusiluj o pohoršení na zemi, vždyť Bůh nemá rád ty, kdož pohoršení šíří!“ (Kassas:77)“

6 Fetwu citoval i Agence France Presse dne 14. 9. 2001. Viz také KURZMANN, Charles. *Islamic statements against terrorism*. Viz <http://kurzman.unc.edu/islamic-statements-against-terrorism/>.

7 Uvedl *Al-Ahram Weekly Online*, vydání k 20.-26. 9. 2001. Viz také KURZMANN, Charles. *op. cit.*

8 Tj. Ar-Rábita. Rada byla jako její těleso založena r. 1977, má předsedu (šejch 'Abdul'azíz Áli Šejch z KSA), podpředsedu a 30 členů.

9 Překlad závěrečného prohlášení Rady pro fikh při Rábitě viz KARČIĆ, Fikret. 2002. *op. cit.*, str. 264-267.

Rada dále upozornila na nutnost rozlišování tohoto násilí od skutečného džihádu a odsoudila zavírání očí světové veřejnosti před strádáním muslimského obyvatelstva např. v Palestině, Kašmíru, Jižních Filipínách či v Čečensku apod.

(5)

Během konference v 'Ammánu v červenci 2005 dospělo 200 islámských učenců z 50 zemí světa k následující fetwě, pod kterou se následně podepsali stovky dalších islámských učenců a také Organizace islámské konference (OIC):

„Islám ctí vznešené postavení lidského života, proto je nepřijatelné v boji napadat nebojující a útočit na civilisty a jejich majetek, na děti a jejich matky, studenty ve školách, není přípustné útočit ani na seniory. Přímý útok na život lidské bytosti, ať už má podobu vraždy, ublížení na zdraví, nebo vyhrožování, je přímým útokem na právo na život, které je vlastní všem lidským bytostem. Jedná se o jeden z nejtěžších hříchů, neboť lidský život je základem prosperity celého lidstva:

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا يَعْزُبُ عَنْهَا نَفْسٌ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

Ten, jenž zabije jednoho člověka - nikoliv pro pomstu na někom anebo za to, že šířil pohoršení na zemi - byl souzen, jako by zabil lidstvo veškeré. A aby ten, kdo oživí jednoho, byl posuzován, jako by oživil lidstvo veškeré. (Máida:32)¹⁰

(6)

Otázkou terorizmu se také zabýval Výbor vrchních učenců Království Saúdské Arábie na svém 59. zasedání ve městě Taíf dne 11. Džumáda al-Áchira 1424 h. (10. 8. 2003 kř. éry). Podnětem mu byla série bombových útoků přímo na půdě KSA, které vedly k významným ztrátám na majetku i životech. Zasedání dospělo k následujícím požadavkům:

1. Je potřeba spolupracovat na potírání těchto zločinů a na rozkrývání jejich organizované přípravy a logistiky.
2. Je zodpovědností učenců KSA i ostatních muslimských zemí vysvětlit, proč se jedná o zlo, varovat před ním a zabránit mu.
3. Zabránit, aby byla mládež zneužívána jako nástroj destrukce, bludu a pokřívání pravdy.

Společná fetwa, která byla výstupem tohoto zasedání, obsahovala tyto body:

1. Účast na útocích bombami, zabíjení civilistů a ničení majetku je nebezpečný zločin, protože se jedná o zabíjení nevinných a poškozování

---

10 Více viz webová stránka www.ammanmessage.com.

cizí věci. Islám toto zakazuje, na základě Prorokova صلى الله عليه وسلم hadísu:

مَنْ خَرَجَ مِنَ الطَّاعَةِ وَقَارَقَ الْجَمَاعَةَ فَمَاتَ مَاتَ مَيِّتَةً جَاهِلِيَّةً وَمَنْ قَاتَلَ تَحْتَ رَايَةٍ عَمِيَّةٍ يَغْضَبُ لِعَصْبَةٍ أَوْ يَنْصُرُ عَصْبَةً فَقَتَلَ جَاهِلِيَّةً وَمَنْ خَرَجَ عَلَى أُمَّتِي يُضَرِّبُ بَرَّهَا وَفَاجِرَهَا وَلَا يَتَحَاشَى مِنْ مُؤْمِنِيهَا وَلَا يَفِي الذِّي عَهَدَ عَهْدَهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَلَا لَسْتُ مِنْهُ.

„Kdokoli vypoví poslušnost a odštěpí se od společenství, ten pak umírá smrtí doby nevědomosti, kdo bojuje pod zástavou skupiny lidí nejasných zájmů tak zaslepeně, že se rozlítí kvůli své skupině, či usiluje o její vítězství a je přitom zabit, zabit je ve stavu nevědomosti. Kdokoli zaútočí na mou ummu a pobíjí z ní i bezúhonné i zkažené, nerozlišující mezi nimi a neberouce ohledy na věřící, nedodržující dohody míru těch, kteří dohody míru uzavřeli, pak on nemá nic se mnou a já nemám nic s ním.“¹¹

2. Mýlí se každý, kdo tyto činy nazývá džihádem na cestě boží. Opak je pravdou. Jde o blud, zkaženost a zločin. Ten, kdo se toho dopouští, musí těchto činů okamžitě zanechat, bát se Alláha a učinit pokání. Korán a Sunna podobné jednání odsuzují. Pachatelé musí být exemplárně potrestáni. Každý případ musí být posuzován adekvátně a podle práva. Toto je v kompetenci islámských soudů.

Alláh praví:

وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاؤُ وَ يَوْمَ أَنْ صَدُّوْكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَنْ تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبُرِّ وَالتَّقْوَى وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِنِّمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

Nechť nenávisť k lidu, který vás vypudil z Posvátné mešity, vás nevede k hříchu! Pomáhejte si vzájemně ke zbožnosti a bohabojnosti a nepomáhejte si k hříchu a nenávisti. Buďte bohabojní, vždyť Bůh je přísný v trestání svém. (Máida: 2)

Varujeme před krytím a pomocí takovým lidem. Toto je těžký hřích, neboť Prorok صلى الله عليه وسلم pravil:

وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ آوَى مُحَدِّثًا

„A Alláh proklel toho, kdo poskytne útočiště novotáři.“¹²

Učenci hadísu vyložili pojem novotář, arab. مُحَدِّثٌ *muhdis*, užitý v tomto hadísu, jako „ten, který zavede v zemi zkaženost.“

11 Hadís zaznamenal Muslim v *Sahíhu*, č. 1848, na autoritu Abú Hurejry رضي الله عنه. Jeho vysvětlení viz u an-Newewího v *Šerhu Sahíhi Muslim*, 12/238.

12 Zaznamenali al-Bucháří, v *Sahíhu*, hadís č. 17; a Muslim v *Sahíhu*, hadís č. 1978, na autoritu 'Alího ibn Abí Tálíb رضي الله عنه.

3. Vyzýváme učence ke splnění své povinnosti vysvětlit a objasnit tyto krajně nebezpečné záležitosti, aby pravda vyšla nedvojsmyslně najevo.
4. Zasedání nejostřeji odsuzuje náboženské výnosy a autorské texty snažící se ospravedlňovat podobné jednání, vzhledem na jeho obrovskou společenskou nebezpečnost. Alláh označil vydávání nesprávných náboženských výnosů, či hovor o víře bez znalostí za nebezpečný těžký hřích:

وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

a nenásledujte stopy satanovy, vždyť on vaším nepřítelem je zjevným! On přikazuje vám jen špatnosti a hanebnosti, a abyste o Bohu říkali něco, o čem nemáte ponětí. (Bekara: 168-169)

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِيُفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ مَتَاعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

Neříkejte tedy to, co jazyky vaše lživě tvrdí: „Toto dovoleno je a toto zakázáno!“ vymýšlejíce si tak proti Bohu lež. Věru ti, kdož proti Bohu lži si vymýšlejí, ti nebudou mezi blaženými. Jak nepatrné je užívání života tohoto, zatímco čeká je trest bolestný! (Nahl: 116-117)

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا

A nenásleduj to, o čem vědění nemáš, vždyť sluch, zrak i srdce budou všechny žádány, aby počet vydaly. (Isrá': 36)

Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil:

وَمَنْ دَعَا إِلَى ضَلَالَةٍ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الْإِثْمِ مِثْلُ مَنْ تَبِعَهُ لَا يَنْقُصُ مِنْ آثَامِهِمْ شَيْئًا

„Kdokoli vyzývá k bludu, ponese hříchu i za toho, který jej následoval, aniž by se z jejich hříchů cokoli ubralo.“¹³

Ten, kdo hlásá takové myšlenky, by se měl zpovídat islámskému soudu. To proto, aby byla zachována čistota a jasnost islámské víry.

Zodpovědností učenců je pak referovat o podobných typech nesprávných výnosů, vyvracet je argumenty Koránu a Sunny a delegitimizovat je, zejména tehdy, když přímo vybízejí k ohrožování životů a ničení majetku. Zvláštní ohledy by měli učenci brát vůči cílové skupině, kterým jsou podobné nesprávné výnosy určeny, tedy jedince z jakýchkoli důvodů nezkušené a naivní.

13 Zaznamenává jej Muslim v *Sahíhu*, č. 2674, na autoritu Abú Hurejry رضي الله عنه. Uvádí jej také at-Tirmizí v *Sunenu*, hadís č. 2674; a Abú Dawúd v *Sunenu*, hadís č. 4709.

5. Zasedání se odvolává na výzvu imáma Muhammeda ibnu l-'Abdulwehhába a apeluje na zodpovědné státní činitele podílet se na odstraňování všech podob dezinterpretace učení islámu.
6. Islám je jasný a hovoří pro jednotu. Zakazuje separatizmus a partajnickost. Alláh praví:

وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا

Přidržujte se pevně provazu Božího všichni a nerozdělujte se! (Álu 'Imrán: 103)

إِنَّ الَّذِينَ فَتَرُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

S těmi, kdož rozštěpili náboženství své a stali se sektáři, ty věru nemáš nic společného! Věc jejich patří jedině Bohu, jenž jim pak oznámí, co učinili. (An'ám: 159)

Alláh přikázal Poslu صلى الله عليه وسلم zřici se všech, kteří svou víru a náboženství učiní předmětem rozkolů a partajnictví. Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil:

إِنَّهُ سَتَكُونُ هِنَاتٌ وَ هِنَاتٌ فَمَنْ أَرَادَ أَنْ يُفَرِّقَ أَمْرَ هَذِهِ الْأُمَّةِ وَ هِيَ جَمِيعٌ فَأَصْرِبُوهُ بِالسَّيْفِ كَأَنَّكَ مَن كَانَ.

„Věru se objeví rozličné podoby zla. Kdokoli by pak chtěl rozštěpit záležitost této ummy, zatímco je tato jednotná, toho udeřte šavlí, ať to bude, kdo to bude.“¹⁴

Tento hadís varuje před výzvou k následování falešných cest a před štěpením muslimské ummy na partaje a frakce. Tohoto principu je třeba se držet a k němu vychovávat také další generace.

Pod touto společnou fetwou byli podepsáni šejchové 'Abdul'azíz ibn 'Abdulláh ibn Muhammed Áli š-Šejch, 'Abdulláh ibn Muhammed al-Muní', Dr. Sálíh ibn Fewzán al-Fewzán, Muhammed ibn 'Abdulláh as-Subejjel, Muhammed ibn Sulejmán al-Bedr, Muhammed ibn Zejd as-Sulejmán, Dr. 'Abdulwehháb ibn Ibráhím Abú Sulejmán, Dr. Ahmed ibn 'Alí Sejr al-Mubárekí, Dr. 'Abdulláh ibn Muhammed al-Mutlák, Sálíh ibn Muhammed al-Luhejdán, 'Abdulláh ibn 'Abdurrahmán al-Ghudejján, Hasan ibn Dža'fer al-'Atamí, Dr. 'Abdulláh ibn Muhammed ibn Ibráhím Áli š-Šejch, Dr. 'Abdulláh ibn 'Abdulmuhsin at-Turkí, Dr. Bekr ibn 'Abdulláh Abú Zejd (nebyl osobně přítomen pro nemoc), šejch Sálíh ibn 'Abdulláh ibn Humejd a Dr. 'Abdulláh ibn 'Alí ar-Rukbán.

Rada se světovým terorizmem zabývala ještě i v únoru 2003. Výsledkem bylo společné prohlášení:

¹⁴ Zaznamenal Muslim v *Sahíhu*, č. 1852 na autoritu 'Arfedže ibn Šurejha رضي الله عنه.

„To, co se děje v některých zemích, kde je prolévána nevinná krev a kde se podnikají pumové útoky na budovy a lodě, kde se ničí veřejný i soukromý majetek, je zločinem namířeným proti islámu. (...) Ti, kteří podobné činy provádějí, jednají podle heretických věronauk a bludných ideologií a jsou za své zločiny zodpovědní.“¹⁵

(7)

Stejná rada již dříve odsoudila útoky na předměstí 'Ulejjá v Rijádu v listopadu 1995¹⁶ a v městě Taíf a ve východní provincii Chubár červnu 1996.¹⁷ Toto odůvodnila slovy Božími:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَيْسَ الْمِهَادُ

A mezi lidmi jest i takový, jehož řeči o životě pozemském se ti líbí a jenž dovolává se svědectví Božího o tom, co je v srdci jeho; avšak přitom je to protivník nejtvrdošijnější. A když se odvrátí zády, chodí po zemi, aby šířil pohoršení a ničil sadbu i dobytek; Bůh však nemiluje pohoršení. A když se mu řekne „Boj se Boha!“, zmocní se ho hříšná pýcha. A údělem jeho bude peklo, a jak hnusné to bude lože! (Bekara:204-206)

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَأً وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ قَدَيْتُهُ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ قَصِيَامًا سَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمَّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَعَصَبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا

A nehodí se, aby věřící zabil věřícího, leda omylem. A kdokoliv zabije omylem věřícího, vykoupí se propuštěním věřícího otroka a zaplacením odškodného rodině zabitého, ledaže ta je dá jako almužnu. Jestliže byl zabitý z lidu vám nepřátelského, avšak věřící, vykoupíte se propuštěním věřícího otroka. Byl-li z lidu, mezi nímž a vámi je smlouva, vykoupíte se zaplacením odškodného jeho rodině a propuštěním věřícího otroka. Kdo však nenajde prostředek k tomuto, nechť se postí dva po sobě následující měsíce na pokání před Bohem. A Bůh je vševědoucí, moudrý. Kdokoliv zabije úmyslně věřícího, bude jeho odměnou peklo a bude v něm nesmrtelný. A Bůh se naň rozhněvá a prokleje ho a připraví mu trest strašlivý. (Nisá: 92-93)

15 Fetwu v anglickém překladě publikoval list The Dawn v pákistánském Karáčí dne 8. 2. 2003. Viz také sborník *Public Statements by Senior Saudi Officials Condemning Extremism and Promoting Moderation*, z r. 2004, str. 10.

16 Viz kniha *Kejfe nu'álidžu wáki'aná al-'alím*, 139-142.

17 *Ibidum*. Při útocích v Chubáru zahynulo 18 lidí a 186 jich bylo zraněno, mezi nimi muslimové i nemuslimové, muži, ženy i děti.

A slovy Božího Posla صلى الله عليه و سلم:

مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَمْ يَرِحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ

„Kdokoli zabije nevěřícího pod dohodou, ani neucítí vůni ráje.“¹⁸

(8)

Otázku tekfíru a tekfírovců Rada projednávala již na svém 49. zasedání v Taífu dne 4. seferu 1419 (26. 7. 1998 kř. éry) a upozornila, že prohlašování jiných muslimů za nevěřící přímo vede k prolévání jejich krve a ničení jejich majetku. Odvolala se na pravidlo stanovené hadísy, že kdokoli druhého bezdůvodně prohlásí nevěřícím, tato nevíra se obrací proti němu (tj. dotyčný usvědčuje z nevíry sama sebe) a na pravidlo, že cokoli vede k zakázanému, je samo zakázané. Své stanovisko podepřela slovy z Prorokova صلى الله عليه و سلم kázání na rozloučenou:

إِنَّ دِمَائِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ وَأَعْرَاضَكُمْ عَلَيْكُمْ حَرَامٌ كَحَرَمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا فِي شَهْرِكُمْ هَذَا فِي بَلَدِكُمْ هَذَا. أَلَا هَلْ بَلَّغْتُ؟ اللَّهُمَّ قَاشِهِدْ.

„Věru vaše krev, váš majetek i vaše čest jsou vám navzájem zakázány tak, jako je pro vás posvátný tento váš den v tomto vašem měsíci v tomto vašem městě. Zda jsem tedy předal poselství? Ó Alláhu, buď mi svědkem.“¹⁹

(9)

Imám Muhammed Násiruddín al-Albání²⁰ tyto militanty nazýval cháridžovci nové doby. Podrobně pak hovoří právě o tekfíru a přehánění v něm²¹:

„Jedná se o staré pokušení, kterému podlehl jedna z nejstarších sekt v rámci islámu, sekta zvaná cháridža.“²²

Tomuto pokušení podle šejcha podlehl někteří z šířitelů islámské osvěty a to z důvodů nedostatku své znalosti a jednak pro nepochopení toho, jak člověk o

18 Zaznamenal al-Buchárí v Sahíhu, hadís č. 3166, na autoritu ‘Abdulláha ibn ‘Amra رضي الله عنه.

19 Na autoritu Abú Bekry رضي الله عنه zaznamenali al-Buchárí v Sahíhu, hadís č. 1741; a Muslim v Sahíhu, hadís č. 1679.

20 Žil v letech 1332 - 1420 h./1914 -1999 kř. éry. Jeden z nejvýznamnějších učenců 20. století, pocházel z Albánie a působil v Sýrii, Jordánsku a v KSA.

21 V přednášce během jednoho sezení v jordánském ‘Ammánu, která byla posléze Abbásem Abú Jahjou přeložena do angličtiny a vydána pod názvem *Warning against the fitnah of takfeer*.

22 *Warning against the fitnah of takfeer*, str. 4

svou víru přichází. A obojí je jasně stanoveno Zjevením Koránu a vedením Božího Posla صلى الله عليه و سلم.

Šejch říká:

„Tento bod byl zapomenut, jeho důležitost a nezbytnost byla opomenuta mnoha konkrétními lidmi, nehovořice o těch, kteří v dnešní době vešli ve známost jako džemá'atu t-tekfír, nebo různými skupinami těch, kteří se připisují džihádu, leč ve skutečnosti nejsou ničím jiným, než poraženými a roztržštěnými zbytky tekfírovců.“²³

Upozorňuje, že by něco takového mohlo znamenat prohlášení věřících, modlících se a uctívajících v mešitách, imámů, učenců, učitelů na náboženských školách a mnoha dalších za nevěřící, protože „*jsou spokojeni s nevěřícími režimy.*“²⁴

O muslimech zabíjejících jiné muslimy hovoří:

„Zabití muslima muslimem je činem útlaku a agrese, jedná se o nevíru v činu a možná dokonce i o nevíru v přesvědčení.“²⁵

Zároveň tedy nutno říci, že nelze někoho automaticky prohlásit za nevěřícího na základě spáchání hříchu.²⁶

Podobně jako drtivá většina selefijských učenců i al-Albání neschvaloval sebevražedné atentáty²⁷ a omezil je jen na výjimečné vojenské situace, probíhající výhradně v přímém boji a podle jasného rozkazu armádního nadřízeného:

„Ten, kdo se na příkaz velitele vrhne mezi nepřátele, mnoho jich zabije a s nimi i sám sebe, je jako ti ze zbožných předků, kteří se se svými meči vrhli do řad nevěřících a bili se, dokud nezemřeli. Toto je kvůli Alláhu.“²⁸

Šejch také rozlišoval mezi terorizmem a opravdovým džihádem. Horoval pro osvobození okupovaných muslimských území, ale zároveň volal po koordinaci, smysluplnosti a systematičnosti odboje:

---

23 *Ibid.*, str. 6.

24 *Ibid.*, str. 14.

25 *Ibid.*, str. 12.

26 *Ibid.* str. 16.

27 Silsiletu l-hudá we n-núr, str. 18.

28 *Ibid.*, str. 134.

„Džihád v Palestině, Afghánistánu a na dalších napadených územích je povinností pro všechny muslimy. Ale kde jsou ti, kteří jsou toho schopni? Potřebná je příprava.“²⁹

Také se ohrazuje proti zapomínání na některá muslimská bojiště oproti jiným:

„[Jít bojovat] do Palestiny, ale ne do Afghánistánu je neznalost islámu a nacionalismus. Je úplně jedno, která muslimská země je napadena.“³⁰

(10)

Šejch Abdul'azíz ibn Báz³¹ odsoudil útoky na saúdskoarabském území v 90. letech.³² O únosech osob, dopravních prostředků, o obsazování budov, zadržování rukojmích a o bombových atentátech se vyjádřil následovně:

„Každému se špetkou selského rozumu je jasné, že něco takového je zcela zakázáno. (...) Také je známo, že důsledky podobného jednání nezasahují pouze jednu zemi a pouze jednu skupinu lidí. proto je zodpovědností vlád, učenců a dalších zodpovědných snažit se zabránit podobným činům a eliminovat tuto hrozbu.“³³

Ohledně útoků na nemuslimy v muslimských zemích pravil:

„To je zakázáno. Je zakázáno prokazovat nepřátelství vůči komukoli, turistovi nebo pracovníkovi, protože tito vstoupili do země bezpečně, na základě dohody o míru. Žádný nemá právo zabít je, fyzicky, nebo jakkoli jinak je napadat. Naopak na tyto věci každý musí upozornit pořádkové orgány. Jakákoli forma agrese proti nim je zločinem vůči tomu, kdo přišel v míru a komu byla dána záruka míru. Pokud se nějaké nepřístojnosti dopustí někdo z nich, je třeba o něm informovat pořádkové orgány, které se postarají o prošetření jeho zločinů, případně ho vyhostí a nepovolí mu další vstup do země.“³⁴

Stejné stanovisko pak opakoval v souvislosti s nemuslimy, kteří do muslimských zemích přicházejí krátkodobě, nebo kteří zde vůbec nežijí a jsou ohroženi útoky ve svých domovských zemích.³⁵

---

29 *Ibid.*, str. 81

30 *Ibid.*, str. 132.

31 'Abdul'azíz ibn Báz (1330-1420 h./ 1909-1999 kř. éry) byl bývalý hlavní muftí KSA.

32 *Medžmú'u l-fetáwá we l-mekálát*, 9/253.

33 *Ibid.*, 1/276.

34 *Ibid.* 8/239.

35 *Ibid.* 8/207.

Šejch Muhammed Sálíh al-‘Usejmín³⁶ rovněž odsoudil útoky v Rijádu a Chubáru v 90. letech, byl taktéž dotázán na terorismus a zabíjení civilistů. Své odmítavé stanovisko šejch podpořil mimo jiné i hadísem, kde Posel Boží صلى الله عليه و سلم praví:

لَنْ يُرَايَ الْمُؤْمِنُ فِي فُسْحَةٍ مِنْ دِينِهِ مَا لَمْ يَصُبْ دَمًا حَرَامًا

„Věřící neztratí neotřesitelnost svého náboženství, dokud neprolije krev, již je zakázáno prolít.“³⁷

A také slovy ‘Abdulláha ibn Omara رضي الله عنهما: „Zajisté jednou z nejtěžších situací, do které člověk může sám sebe uvrhnout a zpoza které již není návratu, je prolítí krve, kterou je zakázáno prolít.“³⁸

Ohledně zákazu zabití člověka pod ochranou cituje Ibn ‘Usejmín také koránský verš:

وَإِنْ أَخَذَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ

Požádá-li tě některý z modloslužebníků o ochranu, mu ji poskytni - aby mohl slyšet slovo Boží. Potom jej nech dospět do místa pro něj bezpečného (Tewba: 6)

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّى يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

Dodržujte věrně závazky své, neboť žádáno bude zúčtování o závazku! (Isrá’:34)

A hadís:

ذِمَّةُ الْمُسْلِمِينَ وَاحِدَةٌ يَسَعَا بِهَا أَدْنَاهُمْ, فَمَنْ أَحْقَرَ مُسْلِمًا فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ لَا يُقْبَلُ مِنْهُ صَرْفٌ وَ لَا عَدْلٌ

„Právo na udělení ochrany je trvalou a výlučnou zodpovědností muslimů, může ho udělit i ten nejnižší z nich. Kdokoli v tomto muslima podrazí, na tom jest prokletí Boží, andělů i všech lidí. Ani jeho povinné, ani dobrovolné činy nebudou přijaty.“³⁹

36 Byl jedním z největších učenců moderní doby, žil působil v Saúdské Arábii v letech 1347-1421 h./1926-2001 kř. éry. Byl také členem Stále komise pro fetwy.

37 Zaznamenal al-Buchárí v *Sahíhu*, hadís č. 6862.

38 Zaznamenal al-Buchárí v *Sahíhu*, č. 6863, na autoritu ‘Abdulláha ibn ‘Amra رضي الله عنهما.

39 Od ‘Alího zaznamenali al-Buchárí v *Sahíhu*, hadís č. 6755; a Muslim v *Sahíhu*, hadís č. 1370.

Tento hadís vysvětluje šejch následovně:

„Kdokoli z muslimů má právo tuto ochranu udělit komukoli z nemuslimů a tento se pak dostává pod ochranu všech muslimů. Prokletí se vztahuje na toho, kdo tohoto chráněnce napadne, nebo mu nějak ublíží.“⁴⁰

Šejch také uvedl příklad, kdy v den osvojení Mekky přišla za Prorokem صلى الله عليه وسلم 'Alího blízká příbuzná Umm Hání' رضي الله عنها a zpravila jej o tom, že se 'Alí ibn Abí Tálíb رضي الله عنه chystá zabít nemuslima, kterému ona sama přislíbila bezpečí. Posel Boží صلى الله عليه وسلم jí odpověděl:

قَدْ أَجَرْنَا مَنْ أَجَرْتَ يَا أُمَّ هَانِيَةَ.

„Již jsme vskutku zaručili bezpečí tomu, komu jsi jej zaručila ty, ó Umm Hání“.⁴¹

Šejch Ibn 'Usejmín uzavírá:

„Podobné zločiny nemůže schválit ani islámský zákon, ani lidský intelekt, ani prostá lidská přirozenost. O zákazu z pozice islámu hovoří jasné texty z Koránu a Sunny. O zákazu z pozice intelektu hovoří fakt, že se jedná o zlo, nesoucí s sebou ještě horší následky. (...) Jako bychom neměli říkat nic, co není dobré, neměli bychom také i činit nic, co není dobré. (...) A každý, kdo je ve svém nitru zdrav, cítí přirozené opovržení vůči tomuto zločinu a vnímá jej jako cosi špatného. Čeho se dopustili tito nevinní lidé, že museli být potrestáni na životech, zdraví a majetku? Čeho se dopustily ty děti? Staří? Nebo postižení? (...) V prvé řadě jde o porušení Božího zákazu a znesvěcení toho, co On učinil posvátným. (...) Dále se jedná o pošpinění obrazu islámu a odrazování lidí od něj. (...) Za třetí, toto způsobí, že ti, kteří se pevně drží islámu, budou s těmito činy doma či v zahraničí spojováni, ač islám takové činy nejpříkřeji odmítá a jejich pachatelé jednali podle svých chorých tužeb. Za čtvrté, lidé budou nepřátelsky naladěni vůči muslimům, budou je ostrakizovat a zakazovat svým dětem přátelit se s nimi. Za páté, toto způsobilo chaos v zemi dvou nejsvětějších míst na Zemi. Za šesté, mnohé z obětí byly děti. Kdo může dovolit něco takového? Co tím kdo chtěl? Chtěl snad zlepšení současné situace? Takto se zlepšení dosáhnout nedá. Zlo není důsledkem dobra a dobro proto nemůže být důsledkem zla. Jak se špína může vyčistit ještě větší špínou?“⁴²

Na jiném místě šejch uvádí:

40 Viz al-'Urejní, Muhammed: *at-Tahdíru mine t-tesarru' fi t-tekfír*, str. 53-65.

41 Zaznamenal al-Buchárí v *Sahíhu*, hadís č. 357; a Muslim v *Sahíhu* v kapitole o příměří, hadís č. 82.

42 Převzato z *at-Tahdíru mine t-tesarru' fi t-tekfír* od Muhammeda al-'Urejního, str. 53-65.

„Islám s tímto nemá nic společného. (...) Nicméně po hledačích nauky se žádá objasnit a ozřejmit, že tato metoda je špinavou metodou cháridžovců, povolujících prolévání krve muslimů a to dokonce ještě spíše, než krve modloslužebníků. Tito lidé nemají žádnou znalost, jsou hloupí a extrémně nenávistní. Nectí dohody, které islám ctít přikázal.“⁴³

(12)

Šejch Sálíh al-Fewzán⁴⁴ potvrdil souvislost mezi dnešními militanty a cháridžovci:

„Toto je přesně metoda cháridžovců. Odráží se v trojím: (1) prohlásit muslimy za nevěřící, (2) zřít se společenství muslimů a jejich představitelů a (3) povolit prolévání krve muslimů. Toto je víra cháridžovců, i kdyby sídlila jen v srdci a nebyla vyjádřena slovy.“⁴⁵

Toto uvádí např. v případě vládců muslimů a zaměstnanců jejich státních orgánů, jako policistů, vyšetřovatelů apod.:

„Toto je metoda cháridžovců. Cháridžovci byli ti, kteří zabili ‘Alího ibn Abí Tálíba رضى الله عنه, nejlepšího ze společníků Prorokových po Abú Bekrovi, Omarovi a Osmánovi رضى الله عنهم. Pokud měli tu drzost zabít někoho takového, proč by se měli rozpakovat zabíjet třeba policisty?“⁴⁶

Na jiném místě uvádí:

„Tyto skupiny se zřekli muslimů a revoltují proti nim. To je důsledkem zpřetrhání vazeb s učenci. Zřekli se učenců. (...) Jsou cháridžovci a jejich činy jsou činy cháridžovců. Dokonce jsou ještě více násilničtí, než původní cháridžovci, protože ti neničili budovy a domy. Cháridžovci bojovali tváří v tvář na bitevním poli. Neshazovali budovy na nevinné lidi uvnitř, na ženy, děti, na ty, kteří s muslimy uzavřeli dohody, neválčí s nimi, nebo na jiné, kterým bylo přislíbeno bezpečí. To je mnohem horší a násilničtější, než činy původních cháridžovců. Více se to podobá konání karmatů.⁴⁷ Karmaté působili tajně a spiklenecky, na rozdíl od cháridžovců, jejichž činy byly otevřené.“⁴⁸

---

43 Převzato z pásky *Fetáwá ‘ulemá fi l-džihádi we l-‘amelíjjáti l-intiháríjja we l-irháb*.

44 Nar. 1354 hidžry (1933 kř. éry). Jeden z vůdčích učenců ahlu s-sunna v KSA a člen místní Stálé rady pro fetwy.

45 Převzato z kazety *Fetáwá al-‘ulemá fi l-ahdási r-ráhineti lletí hadeset bi šarki l-medíneti r-Rijád*, 1424 h./2004 kř. éry.

46 *Ibidum*.

47 Ší'itská isma'ílíjská odpadlická sekta 'abbásovské doby, která se proslavila masakry poutníků v r. 906 kř. éry a únosem Černého kamene z Mekky na Bahrajn v letech 930-952 kř. éry.

48 Viz *Fetáwá al-‘ulemá fi l-ahdás ...*

Na dotaz zda je povoleno zabíjení jakýchkoli Američanů na jakémkoli místě s odůvodněním, že jsou s muslimy ve válce, odpověděl šejch slovy:

„Kdo to říká, je ignorant, neboť celá věc je mnohem složitější. Kdokoli vstoupil do naší země legálně, nachází se pod ochranou muslimů. Takovému člověku je zakázáno ublížit a tím zpronevřit uzavřenou dohodu. Toto platí také v případě jakékoli další země, mezi níž a naší zemí existují diplomatické svazky.“⁴⁹

Byl také tázán na unášení letadel a bombové útoky proti nejrůznějším civilním objektům. Jeho odpověď byla následující:

„Vše toto jsou odporné zločiny, které islám nepřipouští. Škodí jak nemuslimům, tak i muslimům a navíc slouží jako záminka a ospravedlnění pro útoky na muslimy. Nemuslimové pak viní islám jako celek a vnímají ho jako náboženství terorizmu, což je jedině důsledkem těchto incidentů. Pokud se má jednat o legitimní válku s nějakými nemuslimy, pak tato je v islámu jasně definovaná co do účelu, vyhlášení a způsobu vedení, musí být schválena dotčenými muslimy jako celkem a vedená jejich lídry. Ničit veřejné objekty, klást bomby, či unášet letadla je v islámu zakázáno a jedná se v první řadě o zločin proti muslimům. Navíc to nenese vůbec žádný užitek.“⁵⁰

O těch, kteří jejich činy schvalují, se al-Fewzán vyjadřuje následovně:

„Takový je buď ignorantem, který jim tak dává užitek ze svých pochyb, proto je mu třeba vysvětlit blud, do kterého upadl. Anebo, v druhém případě, je dotyčný jejich podporovatelem a schvaluje jejich myšlenky. Sdílí jejich víru a jejich ideje. I jemu je třeba ozřejmit pravdu, možná se navrátí. Pokud ovšem neporuší mír a nevystoupí proti muslimům. Pak je nutno o něm informovat a zastavit ho.“⁵¹

(13)

Vrchní muftí Saúdské Arábie 'Abdul'azíz ibn 'Abdulláh Áli š-Šejch, o 11. září prohlásil:

„Zaprvé: současný vývoj v USA, únosy letadel, terorizování nevinných lidí a prolévání jejich krve, vše to představuje v islámu podobu nespravedlnosti, která nemůže být tolerována. Islám to vidí jako odporné zločiny a hříšné skutky.

---

49 Fetwu uvádí Muhammed ibn Fahd al-Husejn v *al-Fetáwá aš-šar'íjja fi l-kadájá al-'asríjja*.

50 Viz *Mu'ámelatu l-kuffár*.

51 Tuto fetwu vyřkl šejch Fewzán ústy a je možno ji dohledat na <http://www.fatwa1.com/anti-erhab/lrhabion/lrhabion.html>., videoklip č. 20.

Zadruhé: Kterýkoli muslim, který si je vědom učení svého náboženství a který dbá na nařízení Vznešeného Koránu a Sunny, se nikdy nebude podílet na podobných činech, protože tyto vzbuzují hněv Vznešeného Alláha a vedou ke škodě a šíření zkaženosti na zemi.“⁵²

Muftí odsoudil i atentáty v londýnském metru, slovy:

„Útočit na mírumilovné lidi je něco, co islám nepodporuje. Naopak, toto je v našem náboženství zakázáno. Připisovat islámu činy individuálního nebo masového vraždění, pumových útoků, ničení majetku a teroru vůči mírumilovným lidem není fér, protože toto je Božímu náboženství naprosto cizí.“⁵³

Během svého kázání u příležitosti hadždže pak prohlásil:

„Musíte si uvědomit, že islám zastává jasné a pevné stanovisko vůči všem těmto zločinům. Svět si musí být vědom, že islám je náboženstvím míru, milosti a dobroty, náboženstvím spravedlnosti a správného vedení. (...) Islám zakázal násilí ve všech jeho podobách. Zakázal unášet letadla, lodi a další dopravní prostředky, zakázal vše, co ohrožuje bezpečí nevinných.“⁵⁴

(14)

Šejch 'Abdulmuhsin Áli 'Ubejkán ohledně těch, kteří muslimské pořádkové síly považují za nevěřící, a proto dovolují, aby byli jejich příslušníci napadáni a zabíjeni, odpověděl:

„Bezpečnostní a pořádkové síly jsou muslimové. Pomáhají zajišťovat pořádek v zemi a zatýkat zločince. Je proto povinnost jim v tomto pomáhat a spolupracovat s nimi, ne je zabíjet. A ten, kdo říká, že je povoleno zabíjet je, dotýčný z islámu nechápe vůbec nic a má s ním společné jen jméno.“⁵⁵

(15)

Tentýž verdikt pronesl šejch Sálíh al-Luhajdán, předseda Nejvyšší soudní rady v KSA, ve věci těch, kteří napadají muslimské vyšetřovatele podobných zločinů a maří výsledky jejich práce.⁵⁶

---

52 Tuto fetwu šejch publikoval 15. 9. 2001.

53 Viz <www.fatwa-online.com/news/0050709.htm> [citováno 18.10.2013].

54 Šejch toto prohlásil v kázání ze dne 2. 2. 2004. Viz též sborník *Public Statements by Senior Saudi Officials Condemning Extremism and Promoting Moderation*, z r. 2004, str. 10.

55 Toto pronesl šejch na soukromém sezení, které na pásku zachytil Muhammed al-Husejn. Fetwu uvádí Muhammed ibn Fehd al-Husejn v *al-Fetáwá aš-šar'íjja ...*

56 Fetwu uvádí Muhammed ibn Fehd al-Husejn v *al-Fetáwá aš-šar'íjja ...*

O útocích 11. září šejch al-Luhajdán pravil:

„Jako lidsrvo musíme bezpodmínečně odsoudit toto zhoubné a hanebné zlo, které nelze ospravedlnit žádnou zdravou logikou, ani náboženstvím islámu.“⁵⁷

V jednom ze svých novinových rozhovorů prohlásil:

„Zabíjet slabé, děti, ženy a seniory či ničit majetek, to vše jsou dle islámu závažné zločiny. (...) Ti, kteří se tak závažných zločinů dopustili, jsou nejhoršími z lidí. Každý, kdo si myslí, že nějaký islámský učenec může schválit podobné skutky se naprosto mýlí. Takový barbarický čin nelze ospravedlnit žádným uvažováním. Takový skutek je zhoubný a hanebný, je zlem v extrémní podobě.“⁵⁸

O terorizmu obecně pravil:

„A opakuji ještě jednou: že onen zločin, který zasáhl Spojené státy, je nestoudným barbarstvím, větším barbarstvím než řada jiných teroristických útoků. Já říkám, že tyto zločiny vyvěrají z hloubi deprivace a jsou nejhorší podobou zla.“⁵⁹

(15)

Šejch Muhammed ibn 'Abdulwehháb al-'Akíl, profesor islámské věrouky na katedře pro da'wa na Islámské univerzitě v Medíně prohlásil:

„Terorizmus je teror šířený těmito skupinami nebo jednotlivci, kteří se odhodlali k zabíjení, šíření chaosu a destrukce. Terorizmus je podle autorů moderních arabských slovníků zabíjení podobného druhu, jako při ozbrojených nepokojích, které jsou zmiňovány v pramenných textech šarí'y. Jak již zmínil Boží Posel Muhammed صلى الله عليه وسلم mezi znameními blížícího se konce časů a nazval ho jako الهرج *al-herdž*, tedy bezuzdné zabíjení, ústící ve stále větší a větší počet zabitých, zapříčiňující neustálé další a další prolévání krve, do té míry, že ten, kdo zabíjí, ani nebude vědět, proč zabíjí a ten, kdo byl zabit ani nebude vědět, kvůli čemu byl zabit. Islám je od tohoto bezuzdného zabíjení čist, je čist i od terorizmu a všech druhů zkaženosti. Terorizmus se zakládá na ničení majetku jako jsou továrny, statky, svatostánky, vlakové stanice, letiště apod. Islám zcela jasně nemá nic společného s takovými činy, které jsou založeny na zkaženosti a nikoli nápravě věcí. Teroristé obvykle říkají, že bojují proti státu, v němž sídlí. Tento přístup je ale daleko více podoben myšlení mafie

---

57 Viz sborník *Public Statements by Senior Saudi Officials Condemning Extremism and Promoting Moderation*, z r. 2004, str. 6.

58 Toto šejch uvedl pro 13. 10. 2001 pro list *The Washington Post*, str. B9.

59 AL-KAHTÁNÍ, Muhammed ibn Hassín (ed.) 2004. *The Position of Saudi Muslim Scholars Regarding Terrorism in the Name of Islam*, Rijád, str. 27-28.

a dalších zločineckých organizací, které jsou založeny na zabíjení lidí, šíření strachu a zcizování peněz. Takové zločinecké sítě mají své lídry, delegáty a jedince zodpovědné za řízení dané struktury, či jedince, kteří za ně páchají útoky. Všichni takoví jsou teroristé a šíří na zemi zkázu. Nicméně nejohavnější podobou terorizmu je ten, který je páchán ve jménu náboženství. Všechna zjevená náboženství, která se odvolávají na některé z proroků, mír s nimi všemi, jsou však prosta takového znesvěcení.“⁶⁰

(16)

Šejch ‘Abdulmuhsin al-‘Abbád, současný odborník na hadísy při Islámské univerzitě v Mesíně, v souvislosti s teroristickými činy zdůrazňuje, že podle učení Proroka je Ráj obklopen obtížnými věcmi, zatímco Peklo následováním tužeb. Upozorňuje na nedůslednost ve víře a na druhé straně též na přehánění v ní. Cituje koránské verše:

لَا تَعْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ

Nepřehánějte v náboženství svém a mluvte o Bohu jedině pravdu! (Nisá: 171)

لَا تَعْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَصَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سُبُلِ السَّبِيلِ

Nepřehánějte v náboženství svém, mluvte jen pravdu a nenásledujte scestná učení lidí, kteří zbloudili již před vámi a dali zbloudit mnoha jiným - a ti věru zbloudili z cesty rovné!“ (Máida:77)

Dodává hadís, kde Prorok praví:

إِيَابَكُمْ وَالْعُلُوُّ فِي الدِّينِ، فَإِنَّهُ أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ.

„Střežte se přehánění ve víře (arab. غلو ghulúw), neboť ti před vámi byli zajisté zničení kvůli přehánění ve víře.“⁶¹

Šejch dále stanovuje, že podobné činy v sobě spojují hříchy následování nejasných na úkor jasných textů, bezprávného zabíjení všeobecně, sebevraždy, zabíjení muslimů a zabíjení nevěřících pod ochranou muslimů. Ti, kteří dříve žili v bezpečí, nyní díky nim žijí ve strachu a oni sami jsou nuceni užívat nedovolených prostředků k úniku (jako např. nezákonně si přisvojovat cizí auta a přepadávat jiné se zbraní v ruce).⁶²

60 Viz šejchova přednáška dne 20. 8. 2005.

61 Zaznamenali Ahmed v Musnedu, 1/215, 347; Ibn Mádža v Sunenu, hadís č. 3029; an-Nesái v Sunenu, 5/268. Uvádí jej i šejchu l-islám Ibn Tejmíjja v Iktidá’u s-siráti l-mustakím, str. 106. Jeho isnád je sahíh podle podmínek Muslima, s čímž souhlasí al-Albání v Silsiletu Ahádísi s-Sahíha, hadís č. 1283.

62 ‘Abbád, Abdulmuhsin (Qureshi, Ma’az, překl.) 2004: *With which intellect and religion can bombings and destruction be considered jihaad?*, str. 3-22.

(16)

Dr. Músá 'Abdul'azíz⁶³ praví:

„Je třeba vyhradit se proti terorizmu ve společnostech arabských, muslimských, nebo jakýchkoli jiných. (...) tato stanoviska učenců selefíjje jsou velmi známá, například ta šejchů Ibn Báze, al-Albáního, či Ibnu l-'Usejmína.“⁶⁴

(17)

Šejch Muhammed ibn 'Abdulláh as-Sebíl, člen Rady předních náboženských učenců Saúdské Arábie, prohlásil ohledně útoků na nemuslimské civilisty:

„Žádný útok na tyto nevinné lidi není dovolen a vše toto odporuje šarí'e. (...) Muslimové se musejí pevně a odhodlaně postavit na ochranu životů, cti a majetku křesťanů a židů. Napadat je se protiví šarí'e.“⁶⁵

(18)

Přední učenec z KSA, šejch Sálíh as-Suhajmí, prohlásil:

„Na základě toho, co bylo řečeno, říkáme, že podle naší víry a našeho náboženství nelze to, co se stalo ve WTC v Americe, a úspěch náleží toliko Alláhu, považovat za povolené. Došlo tam k masovému vraždění a teroristickému útoku. To islám nedovoluje v žádném případě a v žádné podobě.“⁶⁶

(19)

V Pákistánu, na jehož území došlo k velkému množství teroristických útoků, vydali přední místní učenci v roce 2010 kř. éry obšírnou fetwu, do angličtiny přeloženou z jazyka urdu 'Abdul'azízem Dabbághem.⁶⁷ V ní píše:

„Nepopíráme fakt, že drtivá většina muslimů terorismus odsuzuje a nepodporuje ho (...) nicméně nepatrná menšina i přesto tuto diskuzi otvírá.“⁶⁸

---

63 Šéfredaktor saúdského časopisu Selefíjja.

64 Rozhovorem pro stejnojmenný časopis. Viz *Saudi Salafi cleric condemns terrorism*, www.spubs.com.

65 Zveřejnil *Agence France Presse* 4. 12. 2001.

66 Fetwu šejch publikoval 18. 10. 2001, viz www.fatwa-online.com/news/0011018.htm.

67 Viz Tahriru l-Qadri (ed.) Dabbágh, 'Abdul'azíz (překl.). 2010. *Fatwa on suicide bombings and terrorism*. London: Minhaj-ul-Qur'an International.

68 *Ibid.*, str. 25.

Autoři vidí jako příčinu problému cizí nespravedlnost a křivdy vůči muslimům a očividné dvojí standardy zahraniční politiky velmocí vůči nim.⁶⁹ Jenže teroristé rutinně zabíjejí bez rozlišení na veřejných místech a považují to za džihád, čímž pravidla skutečného džihádu jednoznačně překrucují.⁷⁰ Odvolávají se na islámské texty a praktikují islámské rituály. Způsobují pak špatné mediální pokrytí dění v muslimském světě, kdy Západ ignoruje to konstruktivní, co islám přináší a dokonce ani nedává sluchu těm muslimům, kteří těmto extrémistům odporují.⁷¹

Tak se podle nich objevují dvě hrozby, „jedna vůči muslimskému světu jako takovému a druhá vůči lidstvu jako celku, potažmo Západu v užším smyslu slova.“⁷² Tedy, tlak Západu vytváří militanty, kteří ospravedlňují další tlak a tím vznikají další militanti. Dále shrnují:

„Komplexní analýzou znaků, víry a ideologie cháridžovců v té podobě, jak je zmiňuje Korán, Sunna a názory učenců, dokládáme, že tito teroristé jsou cháridžovci současnosti.“⁷³

Podle těchto pákistánských učenců nemá nikdo právo prosazovat své politické, náboženské, či jiné ideje násilím proti nevinným, ať už muslimům či nemuslimům:

„Terorismus je ve své nejhlubší podstatě něčím, co symbolizuje bezbožnost a odmítnutí toho, o co se islám zasazuje. (...) Toto stanovisko zastávali učenci islámu napříč 1400 roky historie.“⁷⁴

Ohledně spojitosti cháridžovců s dnešními militanty pákistánští 'ulemá v tomto sborníku fatew uvádí:

„Hadísy jasně ukazují na fakt, že tyto živly budou přetrvávat stále. Termín chawáridž neoznačuje jen historické vzbuřence proti správně vedeným chalífům, nýbrž popisuje i všechny ostatní jedince a skupiny stejných vlastností, stejné ideologie ...“⁷⁵

Tito jedinci bývají někdy ospravedlňováni křivdami, kterých se muslimům dostává od nevěřících a od kolaborantských muslimských vlád:

„Spokojují se s myšlenkou, že i když teroristé konají zle, jejich úmysl je bezpochyby dobrý. Toto je hlavní intelektuální faux pas a mnoho lidí,

---

69 *Ibidum*.

70 *Ibid.*, 26.

71 *Ibid.* str. 27.

72 *Ibid*, str. 27-28.

73 *Ibid.*, str. 31.

74 *Ibid.*, str. 35 - 36.

75 *Ibid.*, str. 43.

vzdělaných i nevzdělaných, touto pochybou trpí. Zlý skutek zůstává zlým v celé své formě i obsahu. Ať už cokoli můžeme označit za nespravedlivost, princip zůstává stejný. Proto se žádný zakázaný akt nemůže stát povoleným či dokonce chvályhodným díky dobrému úmyslu. Islámský zákon hodnotí jako povolené a zakázané právě činy.“⁷⁶

Na podporu tohoto tvrzení citují koránské verše:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ

A když se jim řekne: „Neširte pohoršení na zemi!“, tu odpovídají: „My ji jen polepšujeme!“ Což však to nejsou právě oni, kdož pohoršení šíří, ale nemají o tom ponětí? (Bekara: 11-12)

Ohledně rozdílu mezi džihádem a terorizmem hovoří:

„Úmysl chránit a bránit islám, postavit se na jeho obranu proti cizí agresi a učinit přítrž křivdám a zločinům páchaným na muslimské ummě je jedna věc, ale brutální masakrování občanů, ničení veřejného majetku, bezohledné zabíjení, ničení mešit, tržišť a obchodů je něco zcela jiné podstaty. To první nemá s tím druhým nic do činění.“⁷⁷

(20)

Mewlání Marghúburrahmán, ředitel sítě medres Dáru l-'ulúm se sídlem v indickém Deobandu, největší konzervativní sunnitské vzdělávací instituce v jižní Asii, prohlásil:

„Odsuzujeme všechny podoby terorizmu. (...) V tomto nečiníme rozdílu. Terorizmus je vždy a zcela špatný, bez ohledu na to kdo se do něj zapojuje a bez ohledu na to, jaké náboženství vyznává, nebo k jaké komunitě patří.“⁷⁸

(21)

Muftí Nizámuddín Šamzáí, hlavní muftí na Džámi'atu l-'ulúmi l-islámíjja ve městě Binóří v Pákistánu a zároveň tehdejší šéf pákistánského Shromáždění islámských učenců prohlásil:

„Je špatné zabíjet nevinné lidi. (...) Také je špatné ty, kteří zabíjejí nevinné lidi, chválit.“⁷⁹

(22)

---

⁷⁶ *Ibid.* str. 45.

⁷⁷ *Ibid.* str. 50.

⁷⁸ Fetwa je datována k únoru 2008.

⁷⁹ Fetwu publikoval 28. 9. 2001 *New York Times*, str. B3.

Jeden z nejvlivnějších soudobých fakíhů, Dr. Júsuf al-Karadáwí⁸⁰, předseda Mezinárodní unie muslimských učenců, odsoudil podobný typ jednání:

„Naše srdce krvácí kvůli útokům namířeným proti Světovému obchodnímu centru, stejně jako proti dalším institucím USA, navzdory tomu, že příkře nesouhlasíme s americkou politikou, která nepokrytě podporuje Izrael vojensky, politicky i ekonomicky. Islám jako náboženství tolerance drží lidské duše v hluboké úctě. Považuje útok na nevinné lidské bytosti za těžký hřích, což se zakládá na koránském verši:

مِنَ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ تَفْسِيرٍ أَوْ قَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ
النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

A kvůli tomuto jsme předepsali dítkám Izraele, aby ten, jenž zabije jednoho člověka - nikoliv pro pomstu na někom anebo za to, že šířil pohoršení na zemi - byl souzen, jako by zabil lidstvo veškeré. A aby ten, kdo oživí jednoho, byl posuzován, jako by oživil lidstvo veškeré. (Máida:32)⁸¹

Šejch al-Karadáwí hledá původ násilí a extremismu v islámském prostředí takto:

„Nelze říct, že násilí je islámský jev. Násilí nemá náboženství, ani národnost. Jsou-li některé islámské skupiny zapojeny v násilí a považovány za extrémistické, existují zase jiné nemuslimské skupiny či dokonce státy, jež jsou známé pácháním násilných činů (...) Jednoduchá odpověď na tento jev je nepřijatelná, poněvadž je to mnohotvárný, komplexní a složitý problém. Některé z příčin tohoto jevu lze přisoudit vnitřním, vnějším a psychologickým faktorům; některé mohou být přisouzeny intelektuálním faktorům; jiné jsou sociální nebo ekonomické. Někteří lidé se zaměřují jen na vnější faktory. Takové vysvětlení není ani objektivní, ani vědecké; musí existovat sladění mezi všemi příčinami.“⁸²

(23)

Al-Karadáwí byl také dotázán na únosy letadel. Odpověděl touto písemnou fetwou:

„Samozřejmostí je můj soucit srdcem i duší s oběťmi únosů letadel, stejně jako s nimi soucítí i miliony jiných lidí, jejichž srdce nejsou krutá a tvrdá jako kámen a možná ještě více, řečeno koránským přirovnáním o srdcích dávných Izraelitů. Tento čin jsem již předtím odsoudil v přednášce na TV ad-Dewhá, podobně, jako jsem odsoudil jemu podobné činy před několika lety v programu katarské televize s názvem Hedju l-islám. Tehdy byli únosci nearabové a nemuslimové.

80 Nar. 1926. Dlouholetý vedoucí katedry islámských studií v katarské Dawhá a předsedající člen Evropské komise pro fetwu.

81 Fetwa je k datu 13. 9. 2001.

82 Viz <www.IslamOnline.net> [citováno 18.10.2013].

Násilí vůči nevinnému je však hřích a zločin bez ohledu na víru, zemi původu a národnost útočníka, protože Alláh nemiluje násilníky. Islám neměří dvojím metrem, jako dávní Izraelité, kteří měnili Boží víru, uplatňující jedno pravidlo na své soukmenovce a jiná na ostatní lidi.

Dále bych chtěl čtenářům představit základní pravidla čerpající ze Vznešeného Koránu a příkladné Sunny.

Násilí vůči nevinným je zakázáno. Islám nedovoluje násilí vůči nevinné osobě v žádném případě, nechtě jde o kohokoli, ať už jde o útok na jeho život, čest, nebo majetek, ať už je útočníkem vůdce, nebo vládce. Jejich funkce jim nedává pravomoc rozhodovat o životech lidí nebo o jejich majetku nebo jejich veřejných či soukromých aktivitách. Posel Boží صلى الله عليه وسلم oznámil přítomným během Pouti na rozloučenou, že krev, majetek a čest lidí jsou nedotknutelné až do soudného dne. Tento zákaz se nevztahuje jen na muslimy, ale zahrnuje muslimy i všeobecně všechny lidi, kteří s muslimy nejsou ve válce.

V případě války potom islám nedovoluje zabíjet ty, kteří se bojů neúčastní, jako ženy, děti a staré osoby, nebo mnichy v kláštrech, věnující se uctívání Boha.

I západní historici si povšimli, že dějiny neznají spravedlivější a milosrdnější dobyvatele, než byli Arabové, resp. muslimové. Islám navíc zakazuje masakrování zvířat. Co teprve lidé? V Sahíhu se uvádí, že Posel Boží صلى الله عليه وسلم oznámil, že „**jistá žena vešla do Pekla kvůli kočce, kterou zavřela a nekrmila ji, ani jí neumožnila, aby si sama lovila havěť.**“ Co potom někdo, kdo uvězní lidi a zastrašuje je tím, že je terorizuje a děsí?

V hadísu od Nu'mána ibn Bešira se říká: „Byli jsme s Božím Poslem صلى الله عليه وسلم na cestě a jeden muž na svém jízdním zvířeti začal klimbat. Další vzal šíp ze svého toulce a šťouchl s ním do něj, aby ho vzbudil. Dotyčný se však polekal. Posel Boží صلى الله عليه وسلم na to řekl: „**Člověku není dovoleno zastrašovat muslima.**“⁸³ Prorokova صلى الله عليه وسلم slova o tom od mnoha sahábů uvádí Ibn Abí Lejla. Tedy zastrašovat někoho je zakázáno, i kdyby se jednalo o tento prostinký případ, nebo o hru, či legraci, pokud to bude mít za následek něčí ustrašenost a paniku.

Co teprve ti, kteří v takovém stavu musí žít dva týdny nebo více? Každá hodina je pro ně jako celý měsíc, každá noc jako věčnost, každý okamžik čekají, že únosci svou hrozbu zabitím jednoho nebo více z nich dotáhnou do konce, aby touto cestou přinutili někoho, kdo má moc rozhodnout, aby rozhodl tak, jak chtějí. Kvůli takovému bláznovství terorizují cestující v

---

83 Zaznamenal at-Taberání. Uvádí je i al-Bezzár ve zkrácené formě „**muslimu není dovoleno zastrašovat jiného muslima.**“

letadlech, kteří si neodpočinou ani ve spánku, ani když sedí na sedadlech a kteří jsou v letadle uvězněni.

Nikdo také nenese vinu za činy jiného. Každý je zodpovědný jen za to, co sám učiní, nikoli za činy druhých. Nikdo neponese břímě jiného, i kdyby se za něj lidé přimlouvali a byli jeho nejbližšími příbuznými. Syna nelze trestat za hříchy otce, ani otce za hříchy synovy. Toto je pravda a spravedlnost, na kterou Vznešený Korán apeluje v mnoha verších a objasňuje, že tento princip zachovávala i starší zjevení:

أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّىٰ ۖ أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

Či nebylo mu sděleno, co obsahují svitky Mojžíše a Abrahama, jenž byl věrný? Že totiž žádná duše obtížena břímě jiné duše neponese (Nedžm:36-38)

Proto se člověk nemůže přestat divit osobám, které si přisvojují islám, hovoří v jeho jménu a tvrdí, že jsou strážci šehády, načež se mstí svým nepřátelům. Což by se někomu mohlo činit dovoleným, když jedna osoba nebo skupina ovládne obyvatele nějakého města strachem, trestající některé občany jen proto, že dané uskupení nesouhlasí s názory starosty? Předpokládejme, že starosta je hříšník anebo zločinec. Jaký je ale pak můj hřích? To, že žiji v tom samém městě? Jen proto musím být potrestán kvůli starostovům chybám a zločinům? A kdopak tebe, únosče, jmenoval soudcem? Jakým právem obviňuješ, soudíš a trestáš všechny dohromady? Tvůj rozsudek vůči mně je však někdy rozsudkem smrti!

To, co někteří únosci udělali cestujícím je naprostá neúcta k nedotknutelnosti člověka. Předem ohlásili, že daná zločin vykonají. Pak zabili dva cestující a jejich těla vyhodili z letadla z tak velké výšky, že se jejich těla po dopadu na zem rozpadla na kusy. Je také dobře známo, že islám prosazuje nedotknutelnost lidského těla i po smrti, tak, jako během života. Posel Boží صلى الله عليه و سلم pravil: „**Zlomení kosti mrtvému je jako zlomení kosti živému.**“⁸⁴

Vražda pak je podle islámu těžkým zločinem a islám ji nejpřísněji zakazuje, dokonce za ni předepisuje velmi přísný trest, dokonce někteří učenci jsou toho názoru, že soudce nemá přihlídnout k pokání vraha. Vznešený Korán stanovuje:

أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا

Ten, jenž zabije jednoho člověka - nikoliv pro pomstu na někom anebo za to, že šířil pohoršení na zemi - byl souzen, jako by zabil lidstvo veškeré. (Máida:32)

---

84 Zaznamenali Ahmed a Ibn Mádža.

Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil: „**I kdyby došel celý svět zkáze, u Alláha je to méně, než zabití jediného muslima.**“⁸⁵ Také řekl: „**Kdyby se spikli všichni obyvatelé nebes a země na vraždě jediného člověka, všechny by je Alláh potrestal Peklem.**“⁸⁶

Posel Boží صلى الله عليه وسلم zakázal i jen namířit na muslima zbraň. Označil to za velehřích, který s sebou nese prokletí. Řekl o tom: „**Nechť nikdo z vás neatáčí zbraň na svého bratra, protože neví, zda šejtán nemrští jeho rukou a neučiní zlo.**“⁸⁷ Vzhledem k tomu, že islám zakazuje na člověka být i jen namířit zbraň, můžeme tušit, jak přísně je zakázáno tuto zbraň proti bezmocnému nevinnému člověku, který se nedopustil ničeho, zač by měl být popraven, také použít.

Islám také nepřijímá koncept dosahování vznešených cílů nedovolenými prostředky. Islám odmítá „macchiavelistickou“ tezi, že účel světí prostředky. Naopak, zdůrazňuje spojení obojího – vznešeného cíle i čestných prostředků. Tak je například zakázáno hromadit majetek a získávat jej nedovoleným způsobem, aby mohl být následně rozdáván jako dobročinnost a milodar. Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil: „**Alláh je Dobrý a přijímá jen dobré skutky.**“ Jindy řekl: „**Alláh nepřijme modlitbu bez rituální čistoty ani milodar získaný podvodem.**“⁸⁸

Podvod (arab. غلول ghulúl) v tomto hadíse znamená něco, co je tajně odňato z válečné kořisti bez vědomí nadřízených, a poté je to rozdáno jako almužna. Alláh takový čin nepřijímá. Proto selef objasnili, že dobrý čin musí splňovat dvě podmínky – upřímnost úmyslu a správnost provedení. Alláh nepřijme čin, který tyto dvě podmínky upřímnosti a spravedlnosti nesplňuje. Upřímnost znamená provést daný čin ve jménu Alláha a správnost znamená učinit jej v souladu se Sunnou, tedy způsobem který má svůj podklad v praxi Proroka صلى الله عليه وسلم. Pokud připustíme, že jedinci, o kterých hovoříme, jsou motivováni dobrými a vznešenými úmysly, jak zdůrazňují jejich obhájci, tvrdící, že se jen snaží osvobodit své bratry ve víře, já říkám ano, věrme ve správnost takových tvrzení, řekněme, že jen užili přehnaných řešení a odešli do nepřijatelné krajnosti. Avšak, kdo jim dovolil dosahovat svých cílů, o kterých tvrdí, že jsou tak vysoké, ryzí a vznešené, tak špinavými prostředky založenými na ponižování lidí, jejich mučení, terorizování a zavražďování a nakonec především, bezprávném zabíjení? Jejich zločin ještě narůstá tím, že se ukrývají za islám a svou příslušnost k islámu, čímž mu vlastně škodí.

---

85 Zaznamenal at-Tirmizí.

86 Zaznamenal at-Tirmizí.

87 Muttefekun 'alejhi. Zaznamenal al-Bucháří a Muslim.

88 Zaznamenal Muslim.

Všechny zločiny, kterých se dopustili, jsou spojovány s „násilnickým islámem,“ čímž dochází k nepravdivému zkreslování obrazu islámu.

Korán, Sunna a pravá cesta společníků Prorokových, porozumění islámských učenců a duch islámské civilizace stejně jako obecná pravidla islámu, toto vše rezolutně odsuzuje takové činy, které jsou otráveny krutostí a brutalitou, ve kterých není špetka lidskosti ani morálky. Tato mládež je někdy upřímná, ale následuje odchýlení, považuje za dovolené něco, co dovoleno není, tedy zabíjení nevinných a zastrasování mírumilovných. Myslí si, že svými činy islámu slouží a že se tak přibližují k Alláhu.

Toto jen posiluje důležitost odpovědnosti učenců a všech přemýšlejících lidí, aby vynaložili ještě více úsilí, dokud nebude zbloudivším zcela osvětlena přímá cesta.“⁸⁹

(24)

Šejch Júsuf al-Karadawí se také podílel na prohlášení, pod nímž jsou podepsáni i šejchové Tárik Bišrí, Fehmí Huwejdí a Muhammed Sejjid Hawwá z Egypta, Hajsam Chajját ze Sýrie a Táhá Džábír al-'Alwání z USA. V něm stojí mimo jiné:

„Všichni muslimové by měli stát jednotní proti těm, kdo terorizují nevinné a těm, kteří povolují bezdůvodné zabíjení nebojících. Islám prohlásil prolití jejich krve, či ničení jejich majetku za zakázané až do Dne Soudu. (...) [Je] nezbytné dopadnout skutečné pachatele těchto zločinů, stejně jako všechny ty, kteří jim pomáhali a spolupodíleli se na jejich zločinech podporou, podníčením, nebo financováním. Musí být předvedeni před spravedlivý nestranný soud a náležitě potrestáni.“

(25)

Více než 500 britských muslimských učenců, duchovních a imámů v souvislosti s londýnskými útoky ze 7. července 2005 podepsalo následující fetwu:

„Islám nejsilněji, nejpříkřeji a nejpřísněji odsuzuje užití násilí a ničení vůči nevinným životům. V islámu není místo ani ospravedlnění pro extremismus, fanatizmus či terorismus. Sebevražedné atentáty, které zabily a zranily nevinné lidi v Londýně jsou přísně zakázány, harám, v islámu. Ti kteří tyto barbarské činy v Londýně spáchali, nejsou mučedníci, ale zločinci. Vznešený Korán jasně tvrdí:

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

ten, jenž zabije jednoho člověka - nikoliv pro pomstu na někom anebo za to, že šířil pohoršení na zemi - byl souzen, jako by zabil

89 AL-KARADÁWÍ, Júsuf. KARIĆ, Amir. MUJIĆ, Munir. (překl.) 1997. *Suvremene fetve*. Tuzla: Harfo-Graf, str. 70-74.

lidstvo veškeré. A aby ten, kdo oživí jednoho, byl posuzován, jako by oživil lidstvo veškeré. (Máida:32)

Islámská pozice je jasná a jednoznačná: Vražda jedné lidské duše je jako vyvraždění lidstva jako celku. Kdokoli neprokazuje žádnou úctu k lidskému životu, je nepřitelem lidstva.⁹⁰

(26)

Severoamerická rada pro fikh, sdružující 18 předních fakíhů vydala fetwu, jež byla dále šířena Radou pro americko-islámské vztahy (CAIR), Islámskou společností pro Severní Ameriku (ISNA), muslimsko-americkou společností (MAS), Sdružením muslimských sociálních vědců (AMSS), Sdružením muslimských vědců a inženýrů (AMSE), Muslimskou radou pro veřejné záležitosti (AMSE) a více než 130 dalšími organizacemi muslimů, mešitami a vůdci napříč USA říká:

„Vždy jsme odsuzovali terorismus a extremismus ve všech formách a za všech okolností a tuto nedvojsmyslnou pozici hájíme i nadále. Islám přísně zakazuje a odsuzuje jak náboženský extremismus, tak i užití násilí proti nevinným lidským životům. V islámu neexistuje žádné ospravedlnění pro extremismus či terorismus. Úmyslně napadat lidský život nebo majetek cestou sebevražedných atentátů, nebo jakoukoli jinou metodou útoku, je v islámu harám, a ti, kteří takové útoky provedli, jsou zločinci a nikoli mučedníci.“⁹¹

Islámská společnost Severní Ameriky (ISNA) ve svém prohlášení k 10. červnu 2007 odsoudila také útoky v Londýně a Jemenu.

(27)

Šejch Džemál al-Bedewí, významný učenec sídlící v Kanadě, u příležitosti kongresu deseti největších mešit a sedmi muslimských mládežnických organizací v regionu Ottawy, v roce 2013 prohlásil:

„Neexistuje jediný verš v Koránu, který by, postaven do svého odpovídajícího textuálního i historického kontextu, povoloval boj proti druhým jen na základě jejich náboženství, etnicity, nebo státní příslušnosti. Pokud by se někomu zdálo, že takový existuje, pak by šlo o kontradikci, nebo rozpor s několika stanovenými hodnotami a principy (...). Ozbrojený džihád není vymezen pouze ve smyslu toho, co jej může a co jej nemůže ospravedlnit, on je rovněž striktně (zákonem) regulován. Prorok Muhammed صلى الله عليه وسلم učil, jak se na bitevním poli chovat. Jako k „nelibému činu“ nelze k válčení přistupovat, dokud existují jiné, mírové prostředky, jak danou agresi a útlak zastavit. Úmysly musí být čisté a nikoli sobecké, hybatelem jim nesmí být osobní antipatie, nebo nacionalistická

---

90 Fetwu publikovalo Britské muslimské fórum 18. 7. 2005.

91 Fetwu vydali američtí muslimové dne 25. 7. 2005.

agenda. Válka musí být vyhlášena legitimní vládou po povinné konzultaci. Nikdo z těch, kteří se přímo neúčastní bojů, nesmí být zraněn. Všichni se musí zdržet plnění a bezúčelného ničení. S válečnými zajatci musí být zacházeno humánně.“⁹²

„Zajisté žijeme ve světě ve kterém se jedinci, skupiny i vlády dopouštějí různých podob násilí a teroru. Takové násilí bývá páčáno ve jménu ideologie, omezených chápání nacionalizmu a náboženství. Odpověď na toto násilí ještě větším a více devastujícím násilím tento kruh zla ještě více zvětšuje a zesiluje. Na boj proti násilí jsou vynakládány ohromné zdroje, veden je však prostředky, jež jsou většinou stejně, nebo ještě více násilné, jako je např. obrovská křivda a dehumanizace jiných. Pro mnohem konstruktivnější způsob boje proti tomuto násilí by stačil jen velmi malý zlomek těchto prostředků, provázený pocitem důstojnosti, spravedlnosti a rovnosti mezi lidmi. Tak jako byla náboženství využívána k ospravedlnění jak zcela zbytečného a bezohledného, tak i nezbytného násilí, mohou být využita i konstruktivně jako hradba proti přívalu násilnickosti. V tomto snažení mohou velkou pomoc poskytnout zejména společné hodnoty zjevených náboženství. Pak je povinností náboženského kléru a učenců víry, aby osvětlili tyto hodnoty a přehodnotili chybné výklady náboženských spisů nejen před druhými, ale také před svými vlastními náboženskými společenstvími. Dialog mezi stoupenci stejného náboženství je stejně potřebný, jako i dialog mezináboženský.“⁹³

(28)

Palestinsko-americký muftí šejch Muhammed 'Alí al-Hanútí, člen Severoamerického koncilu pro fikh, o 11. září, terorizmu a jeho podpoře prohlásil:

„Lidé, kteří zaútočili na WTC a Pentagon a kteří unesli čtvrté letadlo, které se zřítilo v Pensylvánii, jsou zločinci, kteří si zasluhují nejtvrdší trest, jak uvádí již Korán. Jsou to vrazi a teroristé. Pokud by se někdo z jejich činu radoval, nemohli bychom jej sice srovnávat s těmito zločinci samotnými, ale zároveň tvrdíme, že žádná víra a žádná etika nemůže přijmout takové vraždění a útočení na nevinné lidi.“⁹⁴

(29)

Táhá Džábir al-'Alwání, významný současný odborník na metodologii islámského práva, v souvislosti s odsudkem používání zbraní hromadného ničení na problém úmyslného zabíjení civilistů ve válce odpověděl:

---

92 AL-BADAWY, Jamal. KOVAČ, Mirnes (překl.). 2014. *Odnosi između muslimana i nemuslimana. Razmišljanja o nekim kur'anskim tekstovima*. Sarajevo: CDV, str. 34.

93 *Ibid.*, str. 49.

94 Fetwa byla publikována 20. 9. 2001 na IslamOnline.com.

„Dobře známým faktem je, že islám pohlíží na celé lidstvo jako na jednu rodinu. Jejich Bůh je jeden a všichni pocházejí od společné matky a otce. Kdykoli již dojde ke konfliktu mezi členy jedné rodiny, vždy je nutno najít co nejadekvátnější řešení, které vzniklý konflikt utlumí. Dokud nenajdou nějaké jiné řešení, nesmí mezi sebou bojovat. To znamená, že válka je mimořádná situace. Ani jedna strana nemá normálně právo zabít tu druhou, všichni jsou členy téže rodiny.“⁹⁵

(30)

Fejsal al-Mewlewí, zástupce předsedy Evropské komise pro fetwy, jasně formuloval nutnost a islámskou povinnost vždy dávat přednost mírovému řešení před vojenským:

„Znovu opakuji fakt, že všechny problémy třeba řešit vždy nejprve mírovou cestou. Pokud není jiná možnost, než bojovat, nutno jen bránit sebe, své děti, ženy a území.“⁹⁶

(31)

Mehmed Nuri Yilmaz, šéf tureckého Direktorátu pro náboženské záležitosti, prohlásil:

„Žádná lidská bytost bez ohledu na jeho etnický původ a náboženské pozadí, nemůže pomyslet na spáchání tak násilného a zlého útoku. Ať již byl jeho účel jakýkoli, takový čin nemůže být ospravedlněn ani tolerován.“⁹⁷

(32)

Malajský muslimský učenec a externí badatel při Oddělení islámské filozofie a teologie na Oxfordském centru pro islámské studie, šejch Muhammed 'Afíí al-Akítí odmítl jednostranné vyhlášení války Západu ústy teroristických a extremistických organizací:

„Pokud stále trváte na tom, že ti, kteří nad vámi mají autoritu [náboženskou nebo světskou] by měli vyhlásit nějaké nemuslimské zemi válku, pak jediné, co můžete udělat, je za tuto válku lobovat u svých autorit. Nicméně pokud je váš hněv tak rozdmýchán, do té míry, že ve vás probouzí to nejhorší a že vás ostrý nesouhlas s vašimi autoritami vede k tomu, že sami vyhlásíte válku těm, kterým dle vás vaše autority válku

---

95 PAŠANOVIĆ, Fikret. 2007. *Internet fetve – odgovori na savremena pitanja*. Sarajevo: Libris, 192.

96 Ibid., str. 194.

97 V prohlášení o terorizmu ke dni 21. 9. 2001. Viz také KURZMANN, Charles. *Islamic statements against terrorism*. Viz <http://kurzman.unc.edu/islamic-statements-against-terrorism/>.

vyhlásit měly, pak takové jednání nutně vyústí v násilí. Potom s určitostí vězte, že naše vlastní náboženské zákony jste porušili právě vy. Protože to vy a nikdo jiný jste vzali šarí'atský zákon do vlastních rukou.“⁹⁸

(33)

Uvedená slova předních islámských učenců celého světa potvrzuje dokonce i vůdce mudžáhidů Palestiny a Afghánistánu, šejch a šehíd 'Abdulláh ibn Júsuf al-'Azzám,⁹⁹ když v diskuzích s některými svými žáky jasně odsoudil porušování zákonů nemuslimských zemí muslimy pod záminkou džihádu. Odsoudil také napadání nemuslimů v muslimských zemích, ať už se jedná o tradiční menšiny, nebo o ty, kteří vstoupili do zemí muslimů z ciziny. Také odmítá prohlašovat muslimy za nevěřící a tuto zodpovědnost svěřuje výhradně do rukou vzdělaným, zbožným a obezřetným učencům. Říká:

„Toto není dovoleno. Věc není tak jasná, jak si myslíte. Toto je přesně to, čím byla zkoušena džemá'atu t-tekfír we l-hidžra.“¹⁰⁰

Jasně odmítá vydat fetwu o tom, že všichni křesťané jsou ve válce s muslimy. Dotyčnému tazateli přímo odpověděl:

„Na toto fetwu nedám. Jdi a najdi si jiného muftího než mne.“¹⁰¹

O tom, který přehání v tekfíru, prohlašuje:

„Nicméně na tomto světě mu není nikdo dobrý. Řekneš mu: „Zeptej se šejcha toho a toho,“ on odpoví „Tento šejch je hříšník. Tento šejch je hanebník. Tento šejch slouží tyranům. A tento zase ...“¹⁰²

---

98 AL-AKITI, Muhammad Ali. 2005. *Defending the Transgressed by Censuring the Reckless against the Killing of Civilians*. UK: Aqsa Press, str. 49.

99 Učenec, mudžáhid bojující na cestě Boží v Palestině a Afghánistánu. Zahynul jako mučedník r. 1989 kř. éry, když se svými dvěma syny cestovali autem na páteční modlitbu a stali se obětí nastražené bomby.

100 Viz *Fí ziláli súreti t-Tewba*, str. 132-134.

101 *Ibidum*.

102 Viz *At-Terbíjjetu l-džihádíjjetu we l-biná*, 3/186-187.

POLITICKÉ ODSUDKY TERORIZMU

Terorismus odsoudily ústy svých nejvyšších představitelů tyto mezinárodní muslimské politické organizace a instituce: Liga arabských států, Organizace islámské konference (OIC) a Rada ministrů zahraničních věcí zemí OIC.

Odsudku se těmto činům dostalo i ze strany oné části muslimské politické veřejnosti, která se odvolává na islámské hodnoty a bývá na Západě označována za *islamisty*.

Mustafa Mešhúr, vůdce Muslimského bratrstva v Egyptě, Kází Husejn Ahmed, vůdce pákistánského Džemáate islámí, Mutí'urrahmán Nizámí, vůdce Džemáate islámí v Bangladéši, šejch Ahmed Jásín, zakladatel Hnutí islámského odporu (Hamás) v Palestině, Rašíd Ghannúší, předseda tuniského hnutí an-Nehda, Fazil Núr, předseda Islámské strany v Malajsii a 40 dalších čelních muslimských učenců a pro-islámských (resp. islamistických) politiků se záhy po 11. září 2001 podepsalo pod následující prohlášení:

„Níže podepsaní lídři islámských hnutí jsou otřeseni událostmi z úterý 11. září 2001 v USA, zděšení ze zabíjení, ničení a útoků na nevinné životy v masovém měřítku. Vyjadřujeme naši nejupřímnější soustrast. Nejrozhodněji odsuzujeme celý incident, který se protíví veškerým normám lidskosti i islámu. Toto je založeno na vznešeném Zákonu islámu, kde je zakázáno jakkoli útočit na nevinné. Vznešený Alláh v Koránu praví:

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَمَا

A žádná duše nákladem obtěžkaná neponese břímě jiného (Isrá: 15)¹⁰³

Útoky také odsoudili ústy svých představitelů a organizací muslimové po celém světě, ve většinově muslimských zemích i v diaspoře, např. v Kanadě, Španělsku, Švédsku, USA, nebo i v České republice a na Slovensku.

---

103 Prohlášení otiskl arabskojazyčný list *al-Kuds al-'arabí*, sídlící v Londýně, dne 14. 9. 2001, str. 2. Viz také KURZMANN, Charles. *Islamic statements against terrorism*. Viz <http://kurzman.unc.edu/islamic-statements-against-terrorism/>.